

# Σημείωμα

## Βρετανικές Εκλογές: Το Τέλος του Παρεμβατισμού στην Οικονομία

*Του Ανδρέα Ανδριανόπουλου - Δ/ντή Ινστιτούτου Διπλωματίας*

Τα πρόσφατα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών στη Βρετανία έδειξαν για μια ακόμη φορά πως οι ιδέες μιάς παρεμβατικής στην οικονομία Αριστεράς είναι οριστικά ξεπερασμένες. Παρά τις συντονισμένες προσπάθειες διαμορφωτών της κοινής γνώμης, πανεπιστημιακών και ανθρώπων της διανοήσης και της τέχνης να αποδείξουν πως η Αριστερά έχει ακόμη δυναμική και περιθώρια επιστροφής από το περιθώριο, οι εκλογείς στη Βρετανία απέδειξαν πως έχουν γυρίσει οριστικά πλέον την πλάτη στο παρελθόν.

Τα μέτρα λιτότητας του Υπουργού οικονομικών Τζώρτζ Όσμπορν που στόχευσαν κυρίως στην εμπέδωση της εμπιστοσύνης των αγορών και των επενδυτών στην βρετανική οικονομία, υπέστησαν άνευ προηγουμένου επιθέσεις από θεωρητικούς του είδους του Πώλ Κρούγκμαν, με αφορισμούς πως θα κατέληγαν δήθεν σε καταστροφικά αποτελέσματα και πως συνιστούσαν υποτίθεται στην πραγματικότητα ένα "ανύπαρκτο φάντασμα". Τα μέτρα του Όσμπορν εν τούτοις οδήγησαν στην παλινόρθωση της εμπιστοσύνης που είχε καταστραφεί από την Κευνσιανή επεκτατική πολιτική του Εργατικού πρώην Πρωθυπουργού Γκόρντον Μπράουν. Κόντρα στις προβλέψεις Κρούγκμαν, πως η βρετανική οικονομία δηλ. θα βυθιζόταν σε μια «θανατηφόρα σπιροειδή πορεία αυτοκαταστροφής λιτότητας» και πως «θα διέλυε την Βρετανία για πολλά χρόνια στο μέλλον», το εθνικό προϊόν από μείον 4,3 % επί Εργατικών ανέβηκε σταθερά στο 2,6 % , δημιουργήθηκαν σε δύο χρόνια πάνω από 1,9 εκατ. θέσεις εργασίας ενώ η ανεργία βρίσκεται περίπου στα μισά από Ιταλία και Γαλλία (γύρω στο 5,6 %). Τα εβδομαδιαία εισοδήματα ανέβηκαν πάνω από 8 %. Ο πληθωρισμός είναι κάτω από 2 % και συνεχίζει να πέφτει.

Ο κόσμος βέβαια, μαθημένος στα χρόνια ευημερίας επί Θάτσερ και Μπλέρ, (ακριβώς αυτά που η Αριστερά καταδικάζει και θεωρεί «διαβολικά» και "καταστροφικά"), είχε προσδοκίες πολύ μεγαλύτερων ρυθμών ανάπτυξης. Δεν παραπλανήθηκε όμως από την αριστερή αντιπολίτευση κι εκτίμησε πως τα σχέδια του μετριοπαθούς, πάντα σε σχέση με τους δικούς μας αριστερούς κρατιστές, Εντ Μίλμπαντ θα οδηγούσαν την

χώρα σε νέα αδιέξοδα. Καίρια διότι αυτός προσέβλεπε σε επανεμφάνιση του δημόσιου τομέα σαν καίριου παράγοντα στήριξης της οικονομικής δραστηριότητας.

Είναι φανερό πως, με την εξαίρεση πάντα της Ελλάδας, η ανάμιξη του κράτους στην οικονομία θεωρείται από τους περισσότερους λαούς σαν γενεσιουργός αιτία των αδιεξόδων κι όχι σαν εργαλείο εξόδου από αυτά. Το μεγάλο ερώτημα πλέον στην Ελλάδα δεν είναι στα πολιτικά κόμματα και στις προσωπικότητες. Αλλά στην ίδια την κοινή γνώμη που μαγνητίζεται από θεατρινισμούς και από πομφόλυγες νεφελώδεις διακηρύξεις. Σε ποια άλλη χώρα γίνεται πρωτοσέλιδο σε εφημερίδες, καίριο θέμα στις ειδήσεις και συναντιέται με τον Πρωθυπουργό ο πάντα με λαθεμένες προβλέψεις οικονομολόγος Πωλ Κρούγκμαν; Αλλά και μόνο επειδή είναι κενσιανός κι εμφορείται από απόψεις που στηρίζουν τον αριστερό επεκτατισμό. Με τις ιδέες της Αριστεράς, κι αγκαλιά με τον κρατισμό, δεν πρόκειται να δούμε προκοπή.

Όσο δεν συνειδητοποιούμε την ρεαλιστική αυτή πραγματικότητα τόσο θα βυθιζόμαστε στα αδιέξοδα και στην κυριαρχία των συντεχνιών, του επαγγελματικού συνδικαλισμού και της θεοποίησης της μετριότητας σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας.